

Arrest

nr. 184 387 van 27 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 november 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOTTELIER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 9 januari 2015 het Belgische grondgebied te zijn binnengekomen, dient op 12 januari 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Inzake de ingediende asielaanvraag neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 september 2015 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 10 oktober 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissing wordt verzoeker ter kennis gebracht bij aangetekend schrijven van 12 oktober 2015.

1.4. Verzoekers asielaanvraag wordt negatief afgesloten bij arrest nr. 159 930 van 14 januari 2016 van de Raad.

1.5. Verzoeker en zijn Belgische partner doen op 7 maart 2016 aangifte van een huwelijk.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 21 maart 2016 opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.7. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Roeselare weigert op 4 augustus 2016 het voorgenomen huwelijk tussen verzoeker en de Belgische A. M. te voltrekken, omdat uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de beide partijen kennelijk enkel is gericht op het verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Tegen deze beslissing wordt een beroep ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 21 november 2016 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: [Y.]

voornaam: [H.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen' tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 21.11.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten, aan hem betekend op 14/10/2015 en 21/03/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Roeselare op 04/10/2015 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 14/10/2015, 21/03/2016).

Betrokkene werd nochtans door de stad Roeselare op 04/10/2015 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene heeft een dossier voorgenomen huwelijk ingediend bij de stad Roeselare samen met een vrouw van Belgische nationaliteit (Mevr. [M.]). Op 04/08/2016 weigerde de burgerlijke stand van Roeselare het huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Brugge (14/07/2016). Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Er was namelijk

vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van een huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. [M.] niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Turkije. Zowel betrokkene als Mevr. [M.] wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank, die op 04/11/2016 zou zijn ingediend, ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

Uit het advies van het parket van Brugge en uit het beroep dat op 04/11/2016 zou zijn ingediend bij de familierechtbank blijkt ook dat betrokkene woonachtig is bij Mevr. [M.] en haar drie kinderen (waarvan hij geen vader is). Het feit dat betrokkene woonachtig is bij mevrouws drie kinderen maakt niet dat de kinderen van zijn vriendin afhangen van hem. Betrokkene vermeldt dit ook niet bij de politie van Roeselare op het moment van zijn arrestatie en daarnaast heeft dit ook niet automatisch recht op een verblijf. Daarnaast kan betrokkene ook nog via de moderne communicatiemiddelen contact blijven houden met Mevr. [M.] en haar kinderen en maakt betrokkene ook niet aannemelijk dat het familiaal leven enkel in België kan doorgaan.

Betrokkene zou geen familie in België hebben. Zijn ouders zouden nog in Turkije wonen. Van een schending van art. 8 EVRM kan bijgevolg geen sprake zijn, integendeel, door een terugkeer naar Turkije zou betrokkene opnieuw met zijn familie herenigd kunnen worden. Zijn recht op gezins- of privéleven is dus zeker niet geschonden bij een eventuele verwijdering, integendeel.

Betrokkene diende een asielaanvraag in. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer in toepassing van artikel 39/76 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De mogelijkheid om door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis te brengen van de Raad overeenkomstig deze wetsbepaling geldt evenwel enkel in het kader van beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en niet in het kader van annulatieberoepen tegen beslissingen van de bevoegde staatssecretaris of zijn gemachtigde. Een dergelijk procedurestuk is niet voorzien in de annulatieprocedure bij de Raad. De Raad neemt wel akte van de inlichting ter terechtzitting dat de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk bij vonnis van 9

januari 2017 overging tot de nietigverklaring van de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Roeselare tot weigering van de huwelijksafsluiting.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“a.1. Doordat de bestreden beslissing wordt gemotiveerd door te stellen :

*“Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat :
2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”*

Betrokkene heeft een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten, aan hem betekend op 14/10/2015 en 23/03/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

...”

Terwijl waar de bestreden beslissing zich baseert op art. 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de wet van 15.12.1980 (vreemdelingenwet), deze laatste bepaling veronderstelt dat een vroegere beslissing tot verwijdering kon worden uitgevoerd.

Vermits verzoeker volstrekt in de onmogelijkheid was om gevolg te geven aan de eerdere afgeleverde bevelen, schendt verwerende partij artikel 74/11 van de vreemdelingenwet door op 21.11.16 een inreisverbod uit te vaardigen met als motief dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Ten tijde van het eerste bevel om het grondgebied te verlaten dd. 14.10.15 en het tweede bevel om het grondgebied te verlaten dd. 23.03.16 was verzoeker immers niet verwijderbaar.

Het eerste bevel dd. 14.10.15 werd afgeleverd lopende de beroepstermijn inzake asiel bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet bepaalt dat tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep t.a.v. de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering kan worden uitgevoerd (non-refoulementsbeginsel).

Op 02.11.15 werd door verzoeker beroep aangetekend in volle rechtsmacht tegen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 14.02.16 een arrest verleende waarbij het beroep werd verworpen.

Het tweede bevel dd. 23.03.16 werd afgeleverd nadat de huwelijksaangifte van verzoeker geregistreerd was op 07.03.16 bij de gemeente Roeselare.

Ingevolge de omzendbrief van 17.09.13 geniet de vreemdeling die aangifte deed van huwelijk van een tijdelijke bescherming tegen gedwongen verwijdering om hem toe te laten te huwen in België vermits het recht om te huwen een fundamenteel recht is.

Vermits de eerdere bevelen niet konden worden uitgevoerd, kan verzoeker thans niet worden “gesanctioneerd” met een inreisverbod.

Daarenboven kon, gelet op de bovenstaande omstandigheden, van verzoeker evenmin redelijkerwijze worden verwacht dat hij vrijwillig het grondgebied zou verlaten.

Naast een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht daar het opgegeven motief niet deugdelijk is nu de beslissing geen rekening hield met het feit dat een eerdere verwijdering onmogelijk was.

a.2. Doordat de bestreden beslissing verder vermeldt :

...”

Betrokkene heeft een dossier voorgenomen huwelijk ingediend bij de Stad Roeselare samen met een vrouw van Belgische nationaliteit (Mevr. [M.]). Op 04/08/2016 weigerde de burgerlijke stand van Roeselare het huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket te Brugge (14/07/2016). ...

De weigering van registratie van een huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. ...

... In het geval de procedure bij de familierechtbank die op 04/11/2016 zou zijn ingediend, ertoe zou leiden dat alsnog gehuwd mag worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

... Het feit dat betrokkene woonachtig is bij haar drie kinderen maakt niet dat de kinderen van zijn vriendin afhangen van hem ...

... Zijn ouders zouden nog in Turkije wonen. Van een schending van artikel 8 EVRM kan bijgevolg geen sprake zijn,..."

Terwijl verzoeker een werkelijk gezinsleven heeft in België.

De Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de stad Roeselare heeft volkomen ten onrechte een weigeringsbeslissing inzake huwelijk heeft genomen, reden waarom beroep werd aangetekend bij de Familierechtbank, die uitspraak zou verlenen op 09.01.17.

Het is voor verzoeker onmogelijk om een gezinsleven te hebben in zijn land van herkomst, hetgeen door verwerende partij niet afdoende onderzocht.

De bestreden beslissing dient te worden getoetst aan artikel 8 van het EVRM, die de eerbiediging van het gezins- en familieleven waarborgt.

Dit artikel bepaalt :

"1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheid van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door art. 8 EVRM worden gevrijwaard, zo ook voor situaties van een eerste toegang tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungezi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat inzake het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde en het voeren van een migratiebeleid anderzijds.

In het kader van deze "fair balance" dient rekening te worden gehouden met de mate waarin het gezinsleven werkelijk wordt verbroken en de omstandigheden die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders wordt uitgebouwd of verdergezet.

Deze elementen dienen te worden afgewogen tegen elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een billijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, par. 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, par.68).

Vooraleer de toetsing aan artikel 8 EVRM kan worden doorgevoerd, dient het bestaan van een gezinsleven in België te worden geverifieerd evenals de mogelijkheid een gezinsleven elders te hebben.

Eerstens toont verzoeker aan dat er sprake is van een werkelijk gezinsleven in België.

Immers heeft verzoeker sinds bijna twee jaar een vaste relatie met zijn Belgische partner Mevrouw [A. M.], die een leeftijdsgenote is, met wie hij tot zijn vertrek heeft samengewoond.

Verzoeker vormt een hecht gezin met zijn partner en haar kinderen, zoals blijkt uit verschillende getuigenverklaringen en foto's, voorgelegd in het kader van de procedure voor Rechtbank van Eerste Aanleg West-Vlaanderen, Afdeling Kortrijk, Familierechtbank, 19de kamer.

Tijdens het onaangekondigd huisbezoek van de politie werd overigens duidelijk vastgesteld dat verzoeker en zijn partner samenwonen.

Het is volkomen ten onrechte dat de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de Stad Roeselare de huwelijksvoltrekking heeft geweigerd; alle aangehaalde elementen die zouden wijzen op een schijnhuwelijk werden nauwgezet bij conclusie van zijn raadsman weerlegd.

Uit het bovenstaande blijkt dat verzoeker zijn gezinsleven heeft in België en dat hij als een vader zorgde voor de drie kinderen van zijn partner. De kinderen werden door hun wettelijke vader in de steek gelaten na zijn verhuis naar Cuba.

De afwezigheid van verzoeker laat op de kinderen van zijn partner een diepe indruk na. [B.] (8 jaar) werd door de juf doorverwezen naar de psycholoog.

Tweedens is het onmogelijk voor verzoeker om zijn gezinsleven verder te zetten in zijn land van herkomst Turkije.

Verzoekers gezin betreft zijn partner Mevrouw [M.] en haar drie kinderen, en niet zijn ouders zoals verwerende partij voorhoudt in de bestreden beslissing. De ouders van verzoeker maken geen deel uit van zijn (kern-)gezin.

Verzoekers partner en haar drie kinderen kunnen onmogelijk naar TURKIJE reizen en wonen om er een gezinsleven uit te bouwen met verzoeker, zoals verwerende partij suggereert.

De kinderen van Mevrouw [M.], die 4, 6 en 8 jaar oud zijn, zijn allen schoolgaand in België en volgen buitengewoon onderwijs.

Een verhuis en vestiging in Turkije, mede gelet op de huidige instabiele politieke situatie, is gewoonweg onmogelijk.

Wanneer gelet op artikel 8 EVRM de belangenafweging wordt gemaakt tussen het familieleven van verzoeker enerzijds en de immigratiecontrole anderzijds, is het duidelijk dat het "fair balance" principe niet werd nageleefd door verwerende partij.

Het bestaan van een gezinssituatie in België, met de hechte band van verzoeker met zijn partner en de kinderen, de onmogelijkheid om elders een gezinsleven verder te zetten leidt ertoe dat de bestreden beslissing genomen op 21.11.16 een ongeoorloofde inmenging uitmaakt op het recht gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Ten gevolge van de bestreden beslissing is het voor verzoeker verboden om zich op het Belgisch grondgebied (en de Schengenzone) te begeven. Doordat verzoeker België niet mag inreizen wordt hem verhinderd om zijn gezinsleven verder te zetten in België. Hij is in de onmogelijkheid om zijn partner te bezoeken dan wel zijn partner en haar kinderen te vervoegen in België.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische staat anderzijds.

Een manifeste schending van artikel 8 EVRM is aangetoond.

Minstens diende verwerende partij, die zorgvuldig dient te handelen, de definitieve uitspraak inzake het beroep tegen de weigeringsbeslissing inzake huwelijk van verzoeker af te wachten alvorens een inreisverbod op te leggen.

a.3. Ondergeschikt: Doordat de bestreden beslissing een inreisverbod oplegt voor de maximumduur van drie jaar en de beslissing vermeldt dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Dat de bestreden beslissing vermeldt dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven.

Terwijl artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en dat er in casu wel degelijk specifieke omstandigheden aanwezig zijn die rechtvaardigen dat de duur van het inreisverbod wordt ingeperkt.

Gelet op verzoekers banden met België en gezien verzoekers gezinsleven zich afspeelt in België, is het opleggen van een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar werkelijk disproportioneel met het beoogde doel van de immigratiecontrole.

De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat verzoeker gedurende drie jaar niet naar België kan reizen om er zijn verloofde en het gezin te bezoeken/vervoegen.

Bij de bepaling van de duur van inreisverbod heeft verwerende partij helemaal geen rekening gehouden met het feit dat de Familierechtbank zich nog niet heeft uitgesproken omtrent de gegrondheid van het beroep tegen de weigeringsbeslissing inzake huwelijk.

Een uitspraak hieromtrent zou tussenkomen op 09.01.17.

Een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar uitvaardigen jegens verzoeker op 21.11.16, hetzij twee weken voor de behandeling van de zaak voor de Familierechtbank, is voorbarig en werkelijk disproportioneel.

De bestreden beslissing hield bovendien geen rekening met het feit dat verzoeker geen gevolg kon geven aan de voorgaande bevelen (zie hoger) zodat geenszins zomaar kan worden gesteld dat "hij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven".

De bestreden beslissing hield geen rekening met de specifieke omstandigheden en schendt derhalve artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing vindt geen draagkracht in haar motieven en schendt de motiveringsplicht. Daarnaast schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van proportionaliteit."

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. In dit verband wordt geduid dat verzoeker geen uitvoering heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten betekend op 14 oktober 2015 en 21 maart 2016. De duur van het inreisverbod wordt vervolgens op drie jaar bepaald. Verweerder acht een duur van drie jaar proportioneel nu verzoeker, niettegenstaande de afwijzing van de asielaanvraag en getuige de twee niet uitgevoerde bevelen om het grondgebied te verlaten, niet twijfelde illegaal in België te verblijven, en gelet op het belang van de immigratiecontrole, en waar uit een onderzoek van het dossier geen specifieke omstandigheden bleken die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur. In dit verband wordt in de motivering van de bestreden beslissing duidelijk rekening gehouden met de relatie die verzoeker is aangegaan met een Belgische onderdaan die drie kinderen heeft uit een vorige relatie en het gegeven dat verzoeker voornemens is in het huwelijk te treden met deze Belgische onderdaan. Verweerder stelt in de eerste plaats vast dat de ambtenaar van de burgerlijke Stand van Roeselare weigerde het huwelijk te voltrekken na negatief advies van het parket van Brugge en na te hebben vastgesteld dat het voorgenomen huwelijk minstens in hoofde van verzoeker niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar enkel op het verwerven van een verblijfsrecht. Hij wijst er op dat deze weigering tot het afsluiten van het huwelijk een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven dat beschermenswaardig is in het licht van artikel 8 van het EVRM. In tweede instantie, en “[h]oedanook”, wordt gemotiveerd dat zowel verzoeker als de Belgische partner vanaf het begin wisten dat het ingeroepen gezinsleven in België precair was, gelet op verzoekers illegale verblijfssituatie, en niet blijkt dat het ingeroepen gezinsleven enkel in België mogelijk is en het niet mogelijk is dit te ontwikkelen in verzoekers herkomstland. Hij wijst er in dit verband ook op dat, waar verzoeker op 4 november 2016 een procedure inleidde bij de bevoegde familierechtbank tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Roeselare, dergelijke vorderingen niet vallen onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijke Wetboek een persoonlijke verschijning is verplicht en dat verzoeker steeds een opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen in het kader van het recht op een gezins- en familiaal leven waarbij hij ook duidelijk aangaf dat indien op dit punt alsnog een recht op verblijf blijkt het bestreden inreisverbod hieraan niet in de weg zal staan. Aldus weerhoudt verweerder, wat het ingeroepen gezinsleven betreft, geen concrete elementen die een inreisverbod voor een kortere duur rechtvaardigen. Hij weerhoudt, onder verwijzing naar de afwijzing van verzoekers asielaanvraag, evenmin enige aanwijzing van een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het herkomstland.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing te kennen derwijze dat hij zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken kan aanwenden. Er wordt gemotiveerd aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat enige specifieke omstandigheid die zijn zaak kenmerkt ten onrechte niet in de motivering van de bestreden beslissing is betrokken. Hiervoor wordt verwezen naar de verdere bespreking van het middel. Hij toont niet aan dat de voorziene motivering niet als afdoende is te beschouwen in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt bekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

In casu wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Uit deze wetsbepaling volgt dat verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat een vreemdeling een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd (“gaat gepaard”), en hiervan enkel kan afwijken omwille van humanitaire redenen. Wat specifiek de duur van het inreisverbod betreft, bepaalt artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Verweerder beschikt op dit punt over een ruime discretionaire bevoegdheid om een inreisverbod op te leggen variërend van één dag tot maximum drie jaar, waarbij hij rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Verzoeker geeft aan te betwisten dat er in zijn situatie grond was tot het opleggen van een inreisverbod. Hij betwist hierbij als dusdanig niet dat hem op 14 oktober 2015 en 21 maart 2016 reeds bevel werd gegeven het grondgebied te verlaten. Wel betoogt hij dat het opleggen van een inreisverbod op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet veronderstelt dat de vroegere beslissing tot verwijdering kon worden uitgevoerd, terwijl hij in de onmogelijkheid verkeerde gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht op respectievelijk 14 oktober 2015 en 21 maart 2016.

Wat het op 14 oktober 2015 betekende bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wijst verzoeker er op dat op dat ogenblik de beroepstermijn liep waarbinnen hij in beroep kon gaan bij de Raad inzake de negatieve beslissing genomen inzake zijn asielaanvraag. Hij wijst op het bepaalde in artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, dat een bescherming tegen verwijdering inhoudt tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van het beroep door de Raad. Hij stelt dat hij op 2 november 2015 effectief een beroep in volle rechtsmacht bij de Raad heeft ingediend en dat de Raad dit beroep verwierp bij arrest van 14 februari 2016. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker op zich kan worden gevolgd in zijn stelling dat hij, gelet op artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, gedurende de beroepstermijn en de behandeling van het beroep in volle rechtsmacht door de Raad geen gevolg diende te geven aan het bevel betekend op 14 oktober 2015. Dit bevel werd evenwel alsnog uitvoerbaar na het arrest van 14 januari 2016 van de Raad waarbij verzoekers asielaanvraag negatief werd afgesloten. Meer concreet stelt de Raad vast dat, blijkens de gegevens van het Rijksregister, verzoeker uitstel tot het verlaten van het grondgebied werd toegekend tot uiterlijk 8 februari 2016. Vanaf deze datum gold wel degelijk dat verzoeker, voor zover hij nog steeds in België

verbleef, in gebreke bleef uitvoering te geven aan voormelde verwijderingsmaatregel. In het licht van hetgeen voorafgaat, maakt verzoeker dan ook niet aannemelijk dat verweerder op 21 november 2016 geen inreisverbod kon opleggen op grond van de niet-tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 14 oktober 2015. Er blijkt niet dat het gegeven dat verzoeker ten tijde van de betekening van dit bevel nog beschermd was tegen een effectieve verwijdering en hij uiteindelijk tot 8 februari 2016 de tijd kreeg om er uitvoering aan te geven, afbreuk doet aan de voorgaande vaststelling.

Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 21 maart 2016 betreft, wijst verzoeker er op dat dit werd afgegeven na de huwelijksaangifte op 7 maart 2016 en in deze situatie ingevolge de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgeschort. De Raad merkt in dit verband allereerst op dat omzendbrieven die aan administratieve overheden gericht zijn, richtsnoeren bevatten nopens de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten en geen enkel bindend karakter hebben, ongeacht of zij zijn bekendgemaakt of niet. Een eventuele niet naleving van de onderrichtingen vervat in voormelde omzendbrief kan dan ook niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden (RvS 28 juni 2006, nr. 160.736). De betreffende omzendbrief voorzag in verzoekers situatie daarenboven slechts in de opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten tot op de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken, in casu aldus tot 4 augustus 2016. Vanaf deze datum diende hij aldus in ieder geval gevolg te geven aan het betreffende bevel om het grondgebied te verlaten. Ook hier maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat verweerder op 21 november 2016 niet kon overgaan tot het opleggen van een inreisverbod omdat het bevel betekend op 21 maart 2016 niet werd uitgevoerd.

In het licht van hetgeen voorafgaat, maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerder in de thans bestreden beslissing niet kon verwijzen naar de niet-tenuitvoerlegging van de eerdere bevelen betekend op 14 oktober 2016 en 21 maart 2016 of dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden met enige belemmering om hieraan gevolg te geven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat van hem redelijkerwijze niet kon worden verwacht dat hij gevolg zou geven aan de betreffende bevelen, minstens vanaf 8 februari 2016 dan wel 4 augustus 2016. Het is niet omdat deze bevelen mogelijk tijdelijk niet dienden te worden uitgevoerd of dat verzoeker ten tijde van de betekening ervan niet verwijderbaar was, dat hieraan geen gevolg diende te worden gegeven van zodra er op dit punt geen bescherming tegen verwijdering meer bestond. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij gerechtigd was de uitkomst van de gerechtelijke procedure inzake de voorgenomen huwelijksafsluiting in België af te wachten. Verzoeker weerlegt met zijn betoog de vaststelling niet dat er grond was tot het opleggen van een inreisverbod.

Verzoeker betoogt vervolgens dat een zorgvuldig handelende overheid de definitieve uitspraak inzake het beroep tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand zou hebben afgewacht alvorens het inreisverbod op te leggen. Verzoeker gaat er aldus evenwel aan voorbij dat artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet het bestuur in beginsel verplicht (*“gaat gepaard”*) een inreisverbod op te leggen in de daarin voorziene situaties dat een vreemdeling voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of hij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Hij kan hiervan, gelet op § 2 van deze bepaling, enkel afzien in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in zijn geval hiervan sprake is dan wel dat het kennelijk onredelijk zou zijn waar verweerder in zijn situatie geen toepassing maakte van deze mogelijkheid. Hiervoor wordt ook gewezen op de verdere bespreking in het kader van artikel 8 van het EVRM en waaruit blijkt dat verzoekster een schending van dit verdragsartikel niet aantoonde. Enige onzorgvuldigheid waar verweerder niet afzag van het opleggen van het inreisverbod kan aldus evenmin worden vastgesteld. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij gerechtigd was de uitkomst van de procedure voor de rechtbank van eerste aanleg tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand in België af te wachten en er blijkt ook geenszins dat artikel 8 van het EVRM in casu alsnog een dergelijke positieve verplichting zou opleggen aan de Belgische Staat.

Specifiek wat de duur van het inreisverbod betreft, wijst verzoeker op het bepaalde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze dient te worden bepaald rekening houdende met alle specifieke omstandigheden die het geval kenmerken. Hij betoogt dat er wel degelijk specifieke omstandigheden spelen die rechtvaardigen dat de duur van het inreisverbod wordt ingeperkt. Concreet wijst hij er op dat zijn gezinsleven zich in België afspeelt en de familierechtbank zich nog niet heeft

uitgesproken over de gegrondheid van het beroep tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van huwelijksvoltrekking.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert allereerst dat deze elementen, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, wel degelijk in de beoordeling zijn betrokken en hiermee rekening werd gehouden. Zo wordt uitvoerig gemotiveerd waarom verweerder van oordeel is dat de ingeroepen relatie met een Belgische vrouw het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar niet verhindert. In dit verband wordt niet enkel gewezen op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van voltrekking van het huwelijk dat een contra-indicatie inhoudt inzake een werkelijk bestaand gezinsleven doch ook dat, voor zover alsnog een beschermenswaardig gezinsleven voorligt, niet blijkt dat dit gezinsleven dan enkel in België mogelijk is en het niet mogelijk is dit gezinsleven in verzoekers herkomstland verder te zetten. In dit verband wordt benadrukt dat zowel verzoeker als de Belgische partner vanaf het begin wisten dat de verderzetting van de relatie in België precair was gelet op verzoekers illegale verblijfssituatie. Hij wijst er in dit verband ook op dat, waar verzoeker op 4 november 2016 een procedure inleidde bij de bevoegde familierechtbank tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Roeselare, dergelijke vorderingen niet vallen onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijke Wetboek een persoonlijke verschijning is verplicht en dat verzoeker, onder meer indien de uitkomst van deze procedure is dat hij alsnog mag huwen, steeds een opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen in het kader van het recht op een gezins- en familiaal leven waarbij hij ook duidelijk aangeeft dat indien alsnog een recht op verblijf komt vast te staan het bestreden inreisverbod hieraan niet in de weg zal staan.

Het loutere gegeven dat verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met deze beoordeling laat de Raad verder nog niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een opportuiniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad.

Verzoeker betoogt concreet dat een inreisverbod voor drie jaar disproportioneel is waar hij aldus gedurende drie jaar zijn gezin in België niet kan bezoeken/vervoegen en waar dit inreisverbod is opgelegd korte tijd voor de familierechtbank uitspraak zou doen. Wat dit eerste standpunt betreft, wijst de Raad op het gestelde in de bestreden beslissing dat volgens verweerder een inreisverbod van drie jaar "[h]oedanook" niet disproportioneel is gelet op het ingeroepen gezinsleven omdat de partners zich ervan bewust dienden te zijn dat de verderzetting van het gezinsleven in België precair was en niet bleek dat een verderzetting van dit gezinsleven enkel mogelijk was in België en niet in verzoekers herkomstland. Verweerder gaf daarenboven aan dat indien verzoeker aantoonde dat hij gerechtigd is op een verblijf in het kader van gezinshereniging het inreisverbod hieraan niet in de weg zal staan, met andere woorden dit inreisverbod niet zal worden gehandhaafd. Onder verwijzing naar de verdere bespreking van artikel 8 van het EVRM maakt verzoeker enige disproportionaliteit tussen zijn belangen en het algemeen belang in deze situatie niet aannemelijk. In zoverre verzoeker ook nog doelt op andere banden met België kan de Raad enkel vaststellen dat deze op geen enkele wijze worden verduidelijkt, laat staan aangetoond. Wat het tweede standpunt betreft, merkt de Raad op dat verweerder weliswaar kennis had van de vordering die bij de familierechtbank werd ingediend doch niet blijkt dat hij ook kennis had van de termijn waarbinnen de familierechtbank zich zou uitspreken. Verweerder is geen partij bij deze procedure. Er blijkt ook geenszins dat verzoeker het bestuur van het procedureverloop, meer bepaald de termijn waarbinnen de rechter uitspraak zou doen, op de hoogte stelde. Aldus blijkt niet dat verzoeker het bestuur dienstig kan tegenwerpen ten onrechte geen rekening te hebben gehouden met het gegeven dat de familierechtbank binnen een korte tijdspanne een uitspraak zou doen en aldus kan op basis hiervan evenmin worden besloten tot enige disproportionaliteit of onevenredigheid. Er blijkt wezenlijk ook niet dat het gegeven op zich van een hangende vordering voor de familierechtbank of de termijn waarbinnen door deze laatste uitspraak zou worden gedaan specifiek relevant is wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft of anders gesteld van aard is te rechtvaardigen dat een termijn van één, twee of drie jaar of nog een andere termijn wordt bepaald, te meer nu niet blijkt dat deze procedure zelf verzoekers aanwezigheid in België vereist. Het gegeven dat nog een procedure hangende was voor de familierechtbank maakt op zich ook nog niet dat verweerder met voormelde motivering geen redelijke afweging van de belangen heeft doorgevoerd. In zoverre verzoeker andermaal betoogt dat hem niet kon worden tegengeworpen geen uitvoering te hebben gegeven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, wordt verwezen naar de eerdere bespreking dienaangaande.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoonde dat de gegeven motivering betreffende (de duur van) het inreisverbod is gesteund op een incorrecte feitenvinding of tot stand is gekomen op kennelijk onredelijke

of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat het in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vervatte evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel werd miskend.

Ter terechtzitting wijst verzoeker op een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk van 9 januari 2017 waarbij blijkt de eerdere beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 4 augustus 2016 wordt vernietigd. De Raad merkt in dit verband allereerst op dat verweerder op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing uiteraard nog geen kennis kon hebben van deze latere ontwikkeling. Daarnaast wordt opgemerkt dat verweerder een tweeledige motivering in de bestreden beslissing heeft opgenomen waarom volgens hem het ingeroepen gezinsleven het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar niet verhinderd, met name enerzijds omdat een beschermenswaardig gezinsleven gelet op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand niet blijkt en anderzijds omdat, voor zover alsnog een dergelijk gezinsleven dient te worden aangenomen, er geen sprake kan zijn van een gerechtvaardigde verwachting het gezinsleven in België te kunnen verderzetten en ook niet blijkt dat het gezinsleven niet kan worden verdergezet in Turkije. Hierbij werd verder geduid dat indien een recht op verblijf in het kader van gezinshereniging alsnog komt vast te staan het inreisverbod hieraan niet in de weg zal staan en verzoeker aldus, niettegenstaande dit inreisverbod, zal kunnen terugkeren naar België. Deze tweede redengeving komt als de belangrijkste redengeving voor ("*h*oedanook") en blijft, in het licht van het thans voorgelegde vonnis, in ieder geval overeind.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden weerhouden.

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker beroept zich op een werkelijk gezinsleven in België, met name met de Belgische vrouw met wie hij in huwelijk wenst te treden en de kinderen van deze laatste uit een eerdere relatie. Hij stelt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Roeselare ten onrechte heeft geweigerd het huwelijk te voltrekken en dat dit gezinsleven onmogelijk is in zijn herkomstland en dit door verweerder niet afdoende is onderzocht. Hij verwijst op dit punt naar het gegeven dat de kinderen van zijn partner – die 4, 6 en 8 jaar oud zijn – allen schoolgaand zijn in België en buitengewoon onderwijs volgen. Verder wijst hij op de huidige instabiele politieke situatie in Turkije. Hij is van mening dat geen correcte belangenafweging is gebeurd.

De Raad stelt vast dat op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven tussen verzoeker en de Belgische A. M. en haar drie kinderen uit (een) vorige relatie(s). Er wordt ook rekening gehouden met het gegeven dat er sprake is van een samenwoning.

De Raad stelt eveneens vast dat, waar verzoeker in de huidige stand van het geding dient te worden gevolgd dat de ambtenaar van de burgerlijke stand ten onrechte de huwelijksvoltrekking weigerde, verweerder in ieder geval ook van oordeel was dat zelfs in de situatie dat wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven - en aldus van een oprechte en duurzame relatie - niet bleek dat dit gezinsleven een inreisverbod voor drie jaar in de weg stond. Hij wees er in dit verband op dat niet is aangetoond dat het voorgehouden gezinsleven enkel in België kan plaatsvinden en het niet mogelijk is dit te ontwikkelen in verzoekers land van herkomst. Hij benadrukte hierbij ook dat zowel verzoeker als mevrouw A. M. wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op verzoekers illegale verblijfssituatie. Ook benadrukte hij dat verzoeker, indien de familierechtbank in zijn voordeel zou oordelen, steeds de opheffing of opschorting van het inreisverbod kan vragen waarbij hij aangaf dat indien verzoeker kan aantonen te voldoen aan de voorwaarden voor een recht op verblijf in het kader van gezinshereniging huidig inreisverbod hiervoor geen belemmering zal vormen. Aldus kan worden aangenomen dat verweerder in ieder geval ook is overgegaan tot een afweging tussen de op het spel staande belangen. Verzoeker betwist zulks in wezen ook niet, al is hij wel van mening dat de

doorgevoerde belangenafweging niet “correct” was en onvoldoende door het bestuur is onderzocht of er in hoofde van zijn gezinsleden sprake is van hinderpalen om hem te volgen naar zijn herkomstland.

Verzoeker betwist het gegeven niet dat zijn verblijfssituatie in België steeds precair was derwijze dat hij noch zijn partner enige rechtmatige verwachting konden koesteren dat zij hun gezinsleven verder konden uitbouwen in België. Hij geeft wel aan niet akkoord te gaan met het gestelde als zouden zijn partner en diens kinderen hem kunnen volgen naar zijn herkomstland. Hij wijst op de jonge leeftijd van de kinderen en het gegeven dat zij buitengewoon onderwijs volgen alsook de huidige instabiele politieke situatie in Turkije. De Raad merkt op dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM een belangrijke vraag is of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (zie o.m. EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 144-143) en waarbij aldus wordt aangegeven dat het gegeven dat, zoals in casu, de kinderen nog relatief jong zijn net maakt dat zij zich gemakkelijker kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Aldus wordt, door te wijzen op de jonge leeftijd van de kinderen, de voorgehouden onmogelijkheid om verzoeker te volgen naar diens herkomstland nog niet concreet aannemelijk gemaakt. Verder wijst verzoeker op de specifieke scholing die de kinderen behoeven, met name zouden zij buitengewoon onderwijs volgen, doch er ligt niet de minste aanwijzing voor dat een onderwijs aangepast aan de noden van de kinderen van mevrouw A. M. dan niet voorhanden of mogelijk is in Turkije. Verzoeker maakt aldus andermaal de voorgehouden onmogelijkheid voor mevrouw A. M. en haar kinderen om te verhuizen naar Turkije of concrete, noemenswaardige hinderpalen in dit verband nog niet aannemelijk. Verzoeker wijst ten slotte op bijzonder algemene wijze op “*de huidige instabiele politieke situatie in Turkije*”. Aldus, en te meer nu hij deze ingeroepen situatie op geen enkele wijze concreet betreft op zijn persoonlijke situatie of deze van zijn gezin, maakt hij nog niet aannemelijk dat de huidige politieke situatie in Turkije van die aard is dat niet langer in redelijkheid van verzoekers partner en diens kinderen kan worden verwacht dat zij verzoeker volgen naar Turkije. Verzoeker toont niet aan dat verweerder bij zijn belangenafweging is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of hierbij op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Bij gebreke van enige concrete hinderpaal die wijst op een onmogelijkheid om het gezinsleven in Turkije verder te zetten, blijkt evenmin een onzorgvuldig onderzoek op dit punt.

Verzoeker brengt verder ook geen aanwijzingen naar voor dat hij en zijn Belgische partner in Turkije niet in het huwelijk zouden kunnen treden. Indien verzoeker vervolgens het bewijs kan leveren dat hij voldoet aan de voorwaarden voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het kader van gezinshereniging geeft verweerder duidelijk aan dat het inreisverbod hieraan niet in de weg zal staan, zodat in deze situatie niets een terugkeer van verzoeker naar België verhindert. In deze situatie ligt aldus hooguit een tijdelijke verwijdering van het grondgebied voor, waarvan niet blijkt dat deze van aard is dat deze kan leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM (cfr. EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). In dit verband gaf verweerder in zijn beslissing ook aan dat verzoeker via de moderne communicatiemiddelen contacten kan onderhouden met zijn gezinsleden in België en niet blijkt dat de kinderen van zijn vriendin specifiek van hem afhangen. In zoverre verzoeker refereert aan een stuk waaruit volgens hem blijkt dat het oudste kind als gevolg van zijn vasthouding door de juf werd doorverwezen naar een psycholoog, merkt de Raad nog op dat deze weergave niet geheel strookt met wat in dit stuk kan worden gelezen. In dit stuk brengt mevrouw A. M. de juf van haar oudste kind in kennis van het gegeven dat verzoeker is opgesloten in een gesloten instelling om haar te verwittigen dat het kind het mogelijk “*wat moeilijk heeft*”, waarop de juf antwoordt dat ze dit heeft doorgegeven aan “*juf Bieke (psycholoog)*”. Aldus blijken nog geen psychologische problemen in hoofde van het kind die professionele hulp noodzaakten, zoals verzoeker het doet uitschijnen. Indien het voldaan zijn aan de verblijfsvoorwaarden voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het kader van gezinshereniging niet kan worden geleverd, herhaalt de Raad dat in casu geen of onvoldoende bewijs voorligt dat niet in redelijkheid van de Belgische partner en haar kinderen kan worden verwacht dat zij verzoeker volgen naar zijn herkomstland of dat op dit punt sprake is van onoverkomelijke hinderpalen. Aldus kan evenmin worden vastgesteld als zou de thans bestreden beslissing noodzakelijkerwijze een verbreking van de gezinsrelaties inhouden.

De Raad benadrukt dat het confronteren van de overheden van een gastland met een gezinsleven als een ‘*fait accompli*’ niet inhoudt dat die overheden, als gevolg daarvan, verplicht zijn om de vreemdeling toe te laten zich te vestigen in het land (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 103). In zijn rechtspraak heeft het Hof geoordeeld dat, in het algemeen, personen in een dergelijke situatie geen aanspraak ontwikkelen op de toekenning van een verblijfsrecht (zie EHRM (Besliss.) 13 mei 2003, Chandra en anderen t. Nederland, nr. 53102/99; EHRM (Besliss.) 5 april 2005, Benamar t. Nederland, nr. 43786/04; EHRM (Besliss.) 6 juli 2006, Priya t. Denemarken, nr. 13594/03; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues da Silva en Hoogkamer t. Nederland, nr. 50435/99, § 43, ECHR 2006-I; EHRM (Besliss.) 31

juli 2008, Darren Omoregie en anderen t. Noorwegen, nr. 265/07, § 64, en B.V. t. Zweden (Besliss.) 13 november 2012, nr. 57442/11). Artikel 8 van het EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43).

In het licht van de voorliggende feitelijke en juridische situatie, gezien het feit dat verzoeker nalaat in concreto aannemelijk te maken dat er sprake is van een disproportionele belangenafweging of dat zijn private en gezinsbelangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107), en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de bevoegde staatssecretaris, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

3.2.4. Onder verwijzing naar de bespreking van het middel inzake de materiële motiveringsplicht juncto artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en inzake artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld dat verzoekers particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, zodat evenmin kan worden besloten dat het proportionaliteitsbeginsel is miskend.

3.2.5. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS